

NUMMER 9

Horneman træder igennem brostenene

13. februar 2019 af [Theis Christiansen](#)

0

I DAG HAR JEG GODE BEN

999999

Forfatter/Tegner: Lars

Horneman

Forlag: Cobolt

Form: 96 sider i farver

Vejl. pris: 198,-

Udgivelsesår: 2018

Udgivelsesland: Danmark

Tegner og forfatter Lars Horneman sætter sig igen i sadlen ovenpå succesen med det grafiske langdigt *Når jeg ikke er til stede*.

Men er fortsættelsen, *I dag har jeg gode ben*, god nok til den gule førertrøje, eller må han tage til takke med den prikkede?

Der er begejstring. Og så er der beundring. Begejstringen føler man, når man er vidne til det eminente, det nyskabende, det uventede, det storslående. Beundringen indfinder sig, når man har at gøre med det uanfægtelige, det stensikre, det

velafprøvede, det ... lidt unødvendige?!

I 2014 udgav tegner og forfatter Lars Horneman, som ellers i den brede publikum hovedsageligt havde været kendt for den humoristiske tegneserie om *Frida*, det såkaldte "tegneserielangdigt" *Når jeg ikke er til stede*: en (selvbiografisk?) meditation over mandlig midtlivskrise'sk melankoli og søgen efter noget mere, noget større end den monokrome københavnske dagligdag.

Det var en visuel og fortælle-mæssig kraftpræstation og magtdemonstration, der med ét placerede Horneman i den Grafiske Superliga, og bogen var – for denne anmelder – årets bedste udgivelse. *By a mile*. Her var endelig værket, der henvendte sig til os intoverte, drømmende, usikre og ofte ubehjælpssomme midaldrende mænd, der lidt for ofte ikke kan overskue verden og derfor i stedet nærstuderer indholdet af vores egen navle. Og ikke kan lide det, vi finder.

Når jeg ikke er til stede var det eminente, det nyskabende, det uventede, det storslåede!

SØG

Søg

NYESTE KOMMENTARER

Carsten Søndergaard til [Revolutionens rønnebær](#)

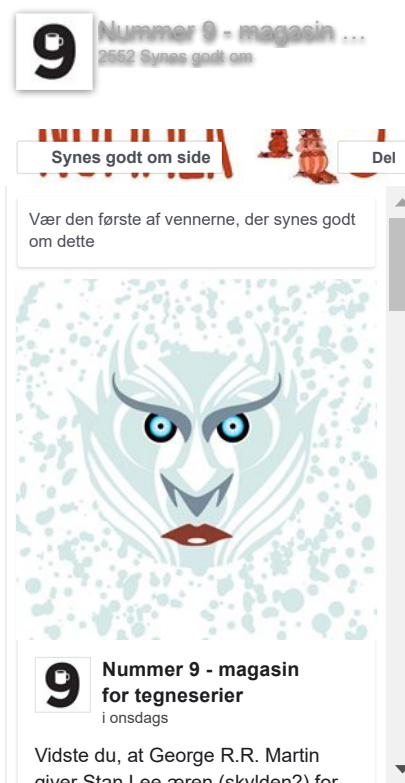
Henning Larsen til [I ringen med 5 tegneserier om wrestling](#)

John kenn til [I ringen med 5 tegneserier om wrestling](#)

Peter Hartung til [Nummer 9 fylder 9: Jubilæumsinterview med nierenes første høvding](#)

Christian Aarestrup til [Revolutionens rønnebær](#)

FIND OS PÅ FACEBOOK

SENESTE INDLÆG

Lad det være sagt med det samme: Hornemans nyeste værk er *uhyre* (selv)sikkert. Han viderefører i de seks nye billeddigtvignetter stilen fra ”1’eren”, med de monokrome farver (titelsekvensen holdes i hvid/gul, og alle de efterfølgende kapitler holdes primært i hvid og en enkelt anden arve), de smukke, genkendelige lokaliteter, fortælleren nærmest som bifigur eller observatør til sit eget liv, den sparsomme tekst, der ofte på overraskende måder yder modspil til billedsiden, og endelig det drømmende og alligevel dybt melankolske livssyn.

Jeg har en drøm om at befinde mig på havet

Men ikke alene

På den måde inkarnerer *I dag har jeg gode ben* ubetinget ånden fra 2014-udgivelsen. Og alligevel ender denne signatur med at beundre værket. Frem for at begejstres af det.

Simpelthen fordi værket bliver en lille smule for let, en lille smule for meget ”form før indhold”, en lille smule ”mere af det samme”, hvilket nogen vil se som noget positivt. Andre vil gerne have noget *mere*, noget *andet*.

Flere af temaerne går ellers igen fra den fortrinlige forløber: tristheden, ensomheden selv i tosamheden, det rolige tempo og de mange metaforer. Cykelløbet for eksempel.

To jeromere i en blok (for ikke at tale om k'et)

23. maj 2019

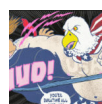
0

After Game of Thrones? Hele George R.R. Martins forfatterskab!

22. maj 2019

0

I ringen med 5 tegneserier om wrestling

20. maj 2019

2

Nummer 9 fylder 9: Jubilæumsinterview med nierens første høvding

19. maj 2019

1

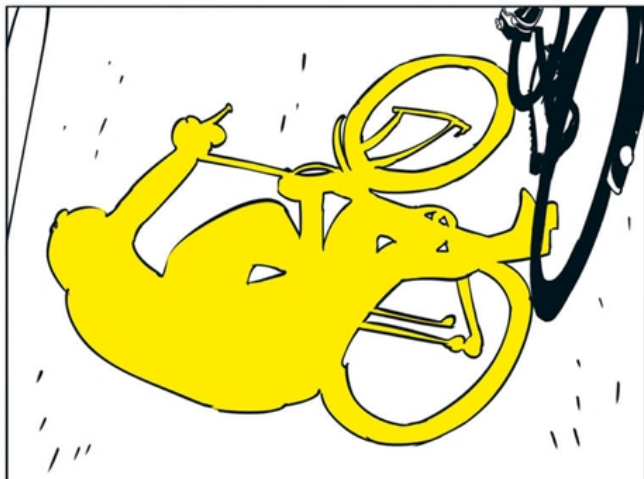
Rumkapløbet vendt på hovedet

17. maj 2019

0

helvede. Her er cykelturen jo selvfølgelig både den konkrete tur; fantasien om noget større (Touren eller måske netop en sejr i Paris-Roubaix); og så metaforen for livet (der er bjerge og dale, opture og nedture, sejre og nederlag). Det fungerer både i konkret og overført betydning, og det er som sagt fejende flot.

Jeg tager de lange og hårde føringer

Udmatter de andre

Det er roligt fortalt, i smukke, tekstløse billeder, og man kan – heldigvis – selv lægge sin egen tolkning henover en del af sekvenserne, men samtidig virker bogen altså desværre også som lidt af en stiløvelse, og ikke som en *nødvendighed* for tegner/forfatteren.

Når jeg ikke er til stede virkede som hjerteblod. Og derfor gjorde den ondt. Der var alt på spil for Horneman. I det forhåndenværende værk er der stadig noget på spil, men ikke helt lige så meget. Stillisten Horneman har skubbet det skrøbelige menneske Horneman til side.

Cykelsekvensen er flot, ekvilibristisk og drømmende, men ikke nær så flot, ekvilibristisk og drømmende som svæveturen over Københavns tage i *Når jeg ikke er til stede*. Stranddigtet (bogens sidste sekvens) er trist og smuk, hjerteskræende og melankolsk ... men ikke nær så trist og smuk, hjerteskræende og melankolsk som Festvignetten fra det første langdigt.

Og står stille

Så flyt jer dog for helvede

Det gør *I dag har jeg gode ben* til et anderledes værk; et værk, der måske rent faktisk appellerer til et bredere publikum. Især den fine humor i et par sekvenser, hvor fortælleren piller og mediterer over en bussemand samt i en vignette, hvor han på en blæret ½-side går økse-amok og brænder verden ned, gør denne bog lettere tilgængelig end forgængeren. Til gengæld gives køb på noget af den *weltschmerz*, der var så ren, så hjerteskræende i *Når jeg ...*

En sekvens rammer dog lige i solar plexus og sendte denne signatur til tælling; nemlig en ti sider lang meditation over flyskræk. Sekvensen kommer lige efter titelhistorien, og er en sublim illustration af frygt – den rationelle og den irrationelle. Den viser, i skæve vinkler og både halvtotal og nærbilleder, hvad der sker, når frygten pludselig griber os midaldrende mænd om struben. Det er skræmmende, det er sandt og det er sublimt. Og jeg fik svedige håndflader af historien. Der er nødvendigheden: den nødvendighed, jeg savner en lille smule i resten af dette langdigt.

Dog skal der ikke herske nogen tvivl om, at Hornemans Svære 2'er får en anbefaling med herfra. Det er ikke ofte, at vi bliver begavet med exceptionelt smukke grafiske værker, der er stramme som en Raymond Carver-novelle, og tager temaer som drømme, begær, bitterhed og frygt op. Så når de endelig kommer, skal vi måske bare tie stille, være taknemlige og beundre både skaber og værk.

Jeg beundrer *I dag har jeg gode ben*, uden at jeg begejstres over den. Men det er også okay. Begejstring er overvurderet.

– og vi snakker om dem på Facebook. Kom og vær med!

DEL PÅ [f](#) [t](#) [@](#) [G+](#) [in](#) [t](#) [✉](#)

Theis Christiansen

Theis Christiansen er tegner og forfatter bag serien "Esben er bitter" som kører hver dag i Ekstra Bladet og som netop er udkommet som bog på forlaget Fahrenheit.

FORRIGE ARTIKEL

[Quiz: rock'n'comics](#)

NÆSTE ARTIKEL

[Supersnak: Jim Starlin og kreativitetens krumspring](#)

MÅSKE KAN DU OGSÅ LIDE

Hele verden har fået Zenobia

18. februar 2019 af [Kristian Bang Larsen](#)

0

Horneman og de gode ben

27. november 2018 af [Thomas Berger](#)

0

SKRIV ET SVAR

Kommentar

Navn

E-mail

Website

Skriv kommentar

tegneseriemediet, den niende kunstart, som de siger i Frankrig. På Nummer 9 bringer vi anmeldelser, nyheder og baggrundsstof, som henvender sig til såvel nye som garvede tegneserielæsere.

være med til at skabe Danmarks bedste magasin for tegneserier og grafisk litteratur.

[Læs mere her](#)

[Danske Tegneserieskabere](#)

[Comicwiki](#)

[Copenhagen Comics](#)

[Art Bubble](#)

[Storm P. Museet](#)

[The Animation Workshop](#)